

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: O. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, č. j. OAM-127/ZA-ZA14-P18-R2-2015, E. č. „X“,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 10. 2016, č. j. OAM.127/ZA-ZA14-P18-R2-2015, E. č. „X“, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2016, č. j. OAM-127/ZA-ZA14-P18-R2-2015, E. č. „X“, jímž bylo řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), neboť nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném k okolnostem případu. Dále pro porušení ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy,

nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a dále pro porušení ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí.

Žalobce zdůraznil, že neporušil ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu tím, že se nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, neboť správní orgán měl povinnost zaslat výzvu také k rukám jeho zástupce. V případě, že by žalovaný výzvu o konaném pohovoru zaslal zástupci žalobce, tento by žalobce o vyrozumění k dostavení se k pohovoru informoval a spolu s ním by se ke konanému pohovoru dostavil. Žalobce poukázal na skutečnost, že postupem žalovaného došlo k závažnému procesnímu pochybení a zkrácení jeho práv. Žalobce vyjádřil názor, že záměrné opomenutí zaslání vyrozumění jeho zástupci vedlo žalovaného k účelově vydanému rozhodnutí o zastavení řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalobce doplnil, že zástupci žalobce bylo dne 9. 11. 2016 doručeno vyrozumění o nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, jehož přílohou bylo zřejmě omylem rozhodnutí žalovaného týkajícího se pana I. L., kterého zástupce žalobce ani nezastupuje. Žalobce tak upozornil na další pochybení žalovaného.

Žalobce v žalobě dále zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, přičemž poukázal na skutečnost, že na území České republiky přicestoval dne 8. 2. 2015, dne 10. 2. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 13. 2. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o žalobcově žádosti bylo zastaveno. Proti vydanému rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení podal žalobce žalobu, které bylo rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2016, č. j. 42 Az 4/2015 – 32 vyhověno. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný se žádostí o udělení mezinárodní ochrany opětovně řádně nezabýval, neboť následně vydal žalobou napadené rozhodnutí, které je podle jeho názoru nezákonné. Žalobce upozornil na skutečnost, že má na území České republiky družku, se kterou žije ve společné domácnosti, a nemá zájem se vrátit na Ukrajinu. K těmto skutečnostem žalobce konstatoval, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval ani přiměřeností zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, neboť samotnému žalobci byla zaslána výzva k dostavení se k pohovoru. K tomu žalovaný doplnil, že účast žadatelů o mezinárodní ochranu je nezastupitelná, pohovor může být uskutečněn pouze s osobou žadatele. Žalobce si však písemnost zaslou na adresu místa hlášeného pobytu nepřevzal a pohovor nemohl v nařízeném termínu proběhnout. Žalovaný je toho názoru, že nevyrozumění zástupce žalobce nemohlo mít vliv na správnost žalobou napadeného rozhodnutí. Předmětem řízení je podle žalovaného neúčast samotného žalobce na pohovoru. Žalovaný se domnívá, že pochybením by byla až situace, kdy by pohovor proběhl bez přítomnosti žalobcem zvoleného zástupce.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, neboť jeho zástupce měl k dispozici žalobou napadené rozhodnutí, ač mu omylem bylo zasláno jiné rozhodnutí žalovaného. Žalovaný připomněl, že žalobou napadené rozhodnutí je procesní povahy, a proto mu nepřísluší posuzovat jednotlivé důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Závěrem žalovaný uvedl, že ze samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že žalobce je ženatý, přičemž jeho manželka spolu s dětmi žije v jeho zemi původu.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází

z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval na území České republiky přes Polsko dne 8. 2. 2015, přičemž dne 10. 2. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Dne 13. 2. 2015 pak byla z jeho strany podána žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž mimo jiné uvedl, že je ženatý a má dvě děti. Od roku 2014 až do 8. 2. 2015 pobýval v Polsku na základě uděleného víza, po jeho skončení odjel do České republiky, kde žádá o azyl s ohledem na současnou situaci na Ukrajině, neboť se obává, že by musel bojovat za některou ze zúčastněných stran. Následně v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany doplnil, že si vízum nemohl prodloužit, aniž by musel vycestovat z Polska – to by však opět znamenalo návrat do jeho vlasti. O možnosti požádat o azyl přímo v Polsku nevěděl. Z víza uděleného Polskou republikou bylo zjištěno, že k jeho udělení žalobci došlo dne 11. 2. 2014 s platností od 14. 2. 2014 do 4. 2. 2015, počtem 180 dnů pobytu a vícenásobným vstupem. Žalovaný vydal dne 29. 4. 2015, č. j. OAM-127/ZA-ZA14-ZA15-2015, E. č. „X“ rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, které bylo rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne ze dne 13. 6. 2016, č. j. 42 Az 4/2015 – 32 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Po vrácení správního spisu žalovanému k novému rozhodnutí je ve správním spise založen na č. l. 94 - 95 doklad o zajištění ubytování žalobce na adrese „X“, v bytě č. „X“, v „X“ patře. Ve spise je následně založena obálka adresovaná žalobci s modrým pruhem a přeškrtnutým č. l. 96, jejíž písemnost (č. j. OAM-127/ZA-ZA14-2015, E. č. „X“, „X“, jak je uvedeno na obálce) si žalobce nevyzvedl. Následuje žalobou napadené rozhodnutí s č. l. 98 – 97 a č. l. 100 (přeškrtnutým č. l. 98) - 99, za kterým následuje opět obálka adresovaná žalobci s modrým pruhem, č. l. 96, kterou si žalobce nevyzvedl a kterou byla doručována totožně označená písemnost, tj. č. j. OAM-127/ZA-ZA14-2015, E. č. „X“. Na č. l. 101 je ze dne 24. 10. 2016 založeno předvolání žalobce na den 8. 11. 2016 v 13:00 hodin k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Dále je na č. l. 103 ze dne 22. 9. 2016 založeno předvolání žalobce na den 10. 10. 2016, v 13:00 hodin k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Z protokolu o předání rozhodnutí žalobci ze dne 8. 11. 2016, které je založeno na č. l. 105 správního spisu, soud zjistil, že žalobce byl za přítomnosti tlumočníka a pracovníka žalovaného dne 8. 11. 2016 seznámen v jazyce ruském s obsahem žalobou napadeného rozhodnutí a originální výtisk se rozhodl převzít do vlastních rukou. Na č. l. 107 je založeno vyrozumění ze dne 9. 11. 2016 o nabytí právní moci rozhodnutí, které je adresované zástupci žalobce.

Dle ustanovení § 25 zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Podle ustanovení § 24a odst. 3 zákona o azylu je-li účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany zastoupen, doručuje se rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany zástupci i zastoupenému. Právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému.

Podle ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Soud se nejprve zabýval procesní námitkou žalobce, jež spočívala v porušení povinnosti správního orgánu zasílat veškeré písemnosti k rukám zástupce žalobce.

Na tomto místě soud považuje za nutné uvést, že doručování některých písemností i účastníku řízení, který má zvoleného zástupce, je v konkrétních případech přímo povinností správního orgánu. Správní řád totiž pamatuje i na situace, kdy při samotném jednání před správním orgánem je potřeba účastníka řízení vyslechnout. V takovém případě je nutné zaslat předvolání nejen jím zvolenému zástupci, ale i přímo účastníku řízení, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 1 As 120/2014 – 21 (dostupný na www.nssoud.cz). V předmětné věci je ze správního spisu nepochybné, že žalovaný chtěl žalobce při jednání nařízeném na den 10. 10. 2016 vyslechnout, neboť s ním měl být uskutečněn pohovor ve věci mezinárodní ochrany. Skutečnost, že předvolání žalobce k výsledku bylo zasláno i žalobci, je tak splněním povinnosti uložené žalovanému správním řádem.

K samotné námitce žalobce soud uvádí, že v daném případě správní orgán pochybil, když doručoval předvolání a žalobou napadené rozhodnutí jen žalobci, tedy ani v jednom případě písemnosti nedoručoval i jím zvolenému zástupci.

Konkrétně k předvolání k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany, které je z nepochopitelných důvodů ve správním spise založené na č. l. 103, ačkoliv obálka s předmětnou písemností je založená na č. l. 96 správního spisu, soud uvádí, že tato písemnost měla být zaslána i žalobcem zvolenému zástupci. Zástupci účastníka řízení mají být totiž nepochybně doručovány veškeré písemnosti, a teprve poté má správní orgán povinnost zabývat se možností, zda je jeho povinností zaslat konkrétní písemnost přímo i účastníku řízení. Pokud správní orgán zaslal předvolání pouze žalobci, a nikoliv i jeho zástupci, dopustil se porušení své povinnosti, což mělo za následek zkrácení žalobce na jeho právech. V nastalé situaci nelze ani přisvědčit žalovanému, že v případě vyznění zástupce žalobce o konání pohovoru by jednání neproběhlo, neboť lze předpokládat, že žalobce je v kontaktu se svým právním zástupcem, který by mu vysvětlil případné důsledky nedostavení se k pohovoru.

V nedoručení žalobou napadeného rozhodnutí zástupci žalobce soud spatřuje další pochybení žalovaného. Je pravdou, že podle zákona o azylu je pro právní moc napadeného rozhodnutí rozhodné doručení žalobci, nicméně tato skutečnost nemůže nic změnit na povinnosti žalovaného zaslat rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i zástupci žadatele, jak mu ostatně zákon o azylu ukládá. V předmětném případě zástupci žalobce nebylo žalobou napadené rozhodnutí vůbec doručováno. Žalovaný žalobce k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany předvolal na den 8. 11. 2016 v 13:00 hodin, žalobce si rozhodnutí

o mezinárodní ochraně uvedeného dne převzal a žalovaný zaslal následujícího dne (tj. dne 9. 11. 2016) zástupci žalobce vyrozumění o nabytí právní moci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany spolu s rozhodnutím, které se netýkalo žalobce.

Soud připouští, že zaslání jiného rozhodnutí není takovou vadou, jež by měla sama o sobě za následek zrušení napadeného rozhodnutí, nicméně nesplnění povinnosti doručit rozhodnutí ve věci i zvolenému zástupci žadatele o mezinárodní ochranu, a to ani dodatečně, je beze vší pochybnosti vadou.

Z předloženého správního spisu je zřejmé, že žalovaný nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky, neboť nedoručoval veškeré písemnosti zástupci žalobce, a to i přes skutečnost, že z předchozího řízení mu bylo známo, že žalobce je v řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany zastoupen.

Závěr, k němuž žalovaný, dospěl, a na jehož základě bylo rozhodnuto o zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany, tak vycházel z nesprávného postupu správního orgánu.

Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobou napadené rozhodnutí je vydáno na základě porušení povinnosti žalovaného ohledně doručování písemností.

Dalšími námitkami žalobce se soud nezabýval, neboť jejich vypořádání pozbylo vzhledem ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení na relevanci.

S ohledem na právé uvedené soud uzavírá, že v předmětném případě došlo k porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu, čímž došlo při rozhodovací činnosti žalovaného k vadě řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Ačkoliv žalobce trval na nařízení jednání ve věci, ze shora předestřených důvodů soud proto přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez nařízeného jednání s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku ohledně doručování písemností.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 8.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky částky 6.200,- Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, JUDr. Petrem Novotným, po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát

podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. září 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

I. T.